

34 درصد از مردان همجنسگرا تحت خشونت روانی هستند

عکس: bark

خانه امن: قربانیان خشونت خانوادگی شامل گروه‌های مختلفی از جمله جمعیت‌های خاص مثل همجنس‌گرایان و نیز اشخاص دچار معلولیت‌های جسمی، رشدی، و حسی می‌شوند.

وضعیت اقلیتی یا نیازهای خاص این گروه‌ها و نیز قربانی شدن آنها موجب شده است که در اقدامات اجتماعی اتخاذ شده برای مقابله با خشونت خانوادگی به شدت مورد بی‌توجهی قرار گیرند.

در حالی که از نظر تاریخی خشونت خانگی در برخی از گروه‌های جمعیتی محروم مشکلی مهم تلقی نشده است، تحقیقات نشان می‌دهد که ممکن است این گونه نباشد.

به عنوان مثال، تحقیقی که با حمایت مؤسسات ملی بهداشت آمریکا، انجام شد نشان می‌دهد که میزان خشونت تجربه شده توسط مردان همجنسگرا و مردان دو جنسی شهری می‌تواند قابل مقایسه با میزان خشونت باشد که زنان غیر همجنسگرا تجربه می‌کنند.

نتایج این پژوهش نشان داد که 34 درصد از این مردان همجنسگرا از ناحیه شریک جنسی خود مورد خشونت روانی، 22 درصد مورد خشونت جسمی و 5 درصد مورد خشونت جنسی قرار گرفته‌اند.

متأسفانه، برای این گروه‌های جمعیتی معمولاً هیچ منابع یا خدماتی وجود ندارد و یا اگر وجود داشته باشد بسیار ناچیز است.

مراکز حمایت از قربانیان خشونت خانگی به مردانی که مورد خشونت قرار گرفته‌اند پناه نمی‌دهند (گرچه ممکن است مراکز مسکونی ایمن برای آنها وجود داشته باشد یا بتوانند در هتل‌های خاصی اقامت کنند)، ارائه دهندگان خدمات به ندرت از دانش تخصصی لازم برای رسیدگی به مسائل همجنسگرایان دارای روابط خشونت‌آمیز برخوردارند، و زنان معلولی که برای فعالیت‌های روزانه یا درمان‌های خود نیاز به کمک دارند در اکثر مراکز حمایتی و پناهگاه‌ها از مراقبت کافی برخوردار نیستند.

مراکز حمایتی و پناهگاه‌ها تنها شکل مداخله در خشونت خانگی نیست. مددکاران باید از سایر خدمات مانند وکالت و مشاوره حقوقی، گروه‌های حمایتی یا مراکز مشاوره موجود نیز آگاه باشند.

معلولیت‌ها می‌تواند شامل اختلالات حرکتی، حسی، شناختی، و نیز بیماری‌های روانی باشد. این گونه معلولیت‌ها از حیث شدت و قابلیت رؤیت بسیار متنوع هستند. افراد دچار معلولیت در مقابل رفتارهای خشونت‌آمیز مختلف آسیب‌پذیر هستند و اغلب خیلی راحت‌تر از منابع کمک احتمالی محروم می‌شوند. علاوه بر اعمال خشونت‌آمیزی که هر کس می‌تواند متحمل آن شود، افراد دچار معلولیت ممکن است در معرض مشکلات زیر نیز قرار گیرند:

- محروم شدن از دارو و درمان
- ممانعت از به کار بردن دستگاه‌های کمکی
- عدم دریافت مراقبت یا دریافت مراقبت ناچیز برای بهداشت شخصی
- برخوردهای خشن هنگام ارائه مراقبت به آنها
- عدم دسترسی آنها به اطلاعاتی که می‌تواند استقلال یا خودکفایی آنها را افزایش دهد

معلولیت اغلب بر توانایی فرد برای محافظت از خود یا گریز وی از یک موقعیت دارای خطر قریب‌الوقوع تأثیر می‌گذارد.

به عنوان مثال، یافته‌های تحقیقات انجام شده نشان می‌دهد که 25 درصد از دختران نوجوان دچار عقب‌ماندگی ذهنی، 31 درصد از افراد مبتلا به معلولیت‌های جسمی مادرزادی، و 36 درصد از کودکان دچار معلولیت‌های چندگانه پذیرش شده در بیمارستان‌های روانی سابقه تجربه خشونت جنسی را دارند.

این گونه افراد، بسیاری از اوقات از مطرح کردن یا گزارش خشونت بیم دارند. زیرا مرتکب خشونت سرپرست اصلی آنها نیز است. برخی از موانع دیگری که افراد دچار معلولیت در گزارش کردن خشونت با آن مواجه هستند به شرح زیر است:

- خطر مضاعف فرستاده شدن به مراکز نگهداری از معلولین. اگر مرتکب خشونت تنها سرپرست قربانی باشد و هیچ سرپرست مناسب

- دیگری موجود نباشد، پذیرش در یک مرکز نگهداری از معلولین تنها گزینه موجود برای قربانی خواهد بود.
- خطر مضاعف از دست دادن سرپرستی فرزندان، به ویژه، اگر مرتکب خشونت دیگر در منزل نباشد یا معلولیت قربانی به عنوان عامل تأثیرات نامطلوب بر میزان مهارت‌های فرزندداری او ارزیابی شود.
 - ترس از اینکه به واسطه معلولیت او را غیر قابل اعتمادتر از مرتکب خشونت تصور کنند، به ویژه، زمانی که معلولیت بر توانایی‌های گفتاری فرد تأثیر می‌گذارد؛ و این برداشت نادرست که خشونت علیه افراد دچار معلولیت قابل انتظار یا موجه است.
- مددکاران باید توجهی ویژه به خطرات و موانعی داشته باشند که فراروی این گروه‌های خاص قرار دارد و در ارزیابی‌ها و توصیه‌های خود برای طرح مراقبتی حتماً به این مسائل بپردازند.

منبع: [child protection in families experiencing domestic violence](#)